

Không Được Giết Người Không Được Ngoại Tình Không Được Trộm Cắp

Tôi hành nghề bác sĩ sản khoa từ bao thập niên qua. Ngay thời gian đầu đời nghề nghiệp - mặc dầu rất quan tâm đến vấn đề son-sẻ, hiếm-con, muộn-con - tôi đã can dự vào tệ nạn phá thai. Tôi thẳng tay giết chết con cái người khác một cách vô-tâm vô-tình với ý nghĩ mình hành xử đúng đắn. Tôi còn cho rằng mình làm điều tốt khi sẵn sàng ra tay cứu giúp

các bạn trẻ - đặc biệt các thiếu nữ - lâm cơn hoạn nạn. Chẳng hạn, tôi quen biết một người cha gia đình đến than thở i-ôi:

- Tôi dan díu với một thiếu nữ và làm cho cô mang thai. Xin bác sĩ làm ơn giúp tôi. Tôi không thể bỏ rơi gia đình và vợ con. Đây chỉ là một lần làm-lỡ!

Và tôi, với tư cách bác sĩ, tôi đã giúp cho cả hai người. Tôi giúp cô gái phá thai và tôi giúp gia đình của một người cha "ngoại-tình" khỏi bị tan vỡ! Tôi mau mắn làm việc này mà không hề cảm thấy xấu hổ hay bị lương tâm cắn rứt ..

Nhưng THIÊN CHÚA chờ đợi tôi trên bước đường tôi đi, đặc biệt trong cuộc sống hôn nhân. Tôi lập gia đình với một nữ bác sĩ nhi-đồng, nghĩa là người chuyên săn sóc con cái kẻ khác! ..

Trong những năm đầu cuộc sống phu thê, cả hai vợ chồng tôi không được hưởng niềm hạnh phúc: siết chặt vào lòng đứa con thân yêu, đứa con sinh ra từ máu mủ ruột thịt của chúng tôi, mặc dầu tôi nắm trong tay nhiều kỹ thuật truyền sinh, với tư cách bác sĩ sản-khoa!!! Định mệnh trớ trêu!

Thật ra, lúc ấy tôi đang sống bên ngoài lề luật của THIÊN CHÚA và trong tâm hồn thì không có ơn thánh! Về phần vợ tôi, ban ngày, nàng hết lòng chăm sóc và tận tình chữa trị các trẻ em - con cái người khác - nhưng tối đến, lúc trở về nhà, nàng lại buồn rầu ảo-não vì căn nhà vắng bóng con nít, không tiếng nói tiếng cười trẻ thơ!!! Năm tháng trôi qua, tôi không còn muốn về nhà sau một ngày làm việc nữa, bởi lẽ, lòng tôi đau thắt khi phải chứng kiến cảnh vợ mình ủ-rũ mặt mày buồn xo! Đôi lúc nàng còn khóc nữa kìa! Nước mắt nàng làm ruột gan tôi rối-bời!

Một buổi chiều, nơi phòng mạch, tôi tiếp một cặp vợ chồng bị son-sẻ. Họ là thân chủ của tôi từ một thời gian qua. Trông thấy nét mặt tôi quá âu-sầu, họ thân mật hỏi thăm tôi có chuyện gì buồn. Được lời hỏi thăm đúng lúc, tôi thành thật cởi mở tâm lòng. Tôi kể cho họ nghe về nỗi đau khổ của hai vợ chồng tôi, sống cảnh quanh-hiu không con cái! Họ lặng lẽ nghe tôi giải bày tâm sự. Nghe xong, họ trang trọng cất tiếng nói:

- Thưa bác sĩ, chúng tôi đã theo đủ mọi phương pháp khoa học chữa trị nhưng vẫn chưa có được một mụn con. Tuy nhiên, nhờ đến gần THIÊN CHÚA - Đáng mà trước đây chúng tôi cảm thấy Ngài thật xa vời - chúng tôi đã gặp được niềm an bình đích thật. Niềm an bình này chúng tôi tìm thấy nơi phong trào Canh Tân Trong Thánh Linh. Thật ra mỗi lần tham dự, chúng tôi không hiểu cho rõ lắm. Kẻ thì hát. Người thì múa. Kẻ thì cầu nguyện. Người khác nữa thì lớn tiếng chúc tụng THIÊN CHÚA. Nhưng sau mỗi lần tụ họp như thế trở về nhà, chúng tôi cảm thấy tâm hồn thanh thản hơn, sống an bình hơn với chính mình và với tha nhân.

Chiều hôm ấy, tôi không mấy quan tâm về lời nói của đôi vợ chồng thân chủ. Nhưng một tuần sau, nhân chuyến đi khám bệnh quanh vùng như thường lệ, tôi đi ngang một tòa nhà. Lúc ấy tôi chưa biết trong tòa nhà này có một nhà nguyện dâng kính Đức Bà Mân Côi mà các anh chị em thuộc phong trào Canh Tân Trong Thánh Linh thường dùng để tổ chức các buổi cầu nguyện chung. Tôi nghe vọng ra tiếng nhạc và tiếng ca hát. Tôi nhủ thầm:

- Có lẽ đây là phòng ca-vũ-nhạc-kịch. Thôi mình cứ vào một chút để giải tỏa tâm thần!

Tôi bước vào nhà nguyện và được tiếp đón thật thân tình. Tôi bị thu hút vào bầu khí cầu nguyện và tôi hòa mình ngay vào lời ca tiếng hát chúc tụng THIÊN CHÚA. Từ đó, tôi thường xuyên trở lại nhà nguyện dâng kính Đức Bà Mân Côi và tham dự vào các buổi cầu nguyện chung của phong trào Canh Tân Trong Thánh Linh.

Một thời gian ngắn sau đó, tôi tự nhủ như thế này:

- Mình thật lòng ước muốn có một đứa con cho mình và tìm đủ mọi cách, bằng đủ mọi giá, muốn trao cho vợ niềm vui có một đứa con. Nhưng đàng khác, mình lại nhúng tay vào tội ác phá

thai, nghĩa là mình giết chết con cái của người khác! Kể từ nay, mình không được phép làm như thế nữa!

Suy tư xong, tôi cẩn trọng lấy tờ giấy và tự tay nắn nót viết câu này:

- Không bao giờ còn giết chết nữa, xin dốc lòng chữa cho tới chết.

Ký tên, người anh em Antonio.

Viết xong tôi trao tờ giấy cho cặp vợ chồng đã từng nói với tôi về Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Tôi nghiêm trang nói với họ:

- Đây là di chúc tinh thần của tôi. Xin hãy cẩn trọng giữ lấy. Ngày nào anh chị thấy tôi quay trở lại đằng sau - để giết người - thì xin hãy tát thẳng vào mặt tôi hầu kéo tôi ra khỏi vùng lầy tội lỗi.

Chỉ vồn vẹn 15 ngày, sau cái quyết định chung kết ấy, tôi trở về nhà như thường lệ. Tôi trông thấy vợ tôi có vẻ không khỏe lắm. Nàng kêu mệt. Tôi nói đùa:

- Hay là em bị ốm ghen!

Nàng trả lời ngay:

- Chắc chắn là không rồi!

Dây vậy, tôi vẫn đề nghị nàng làm cuộc thử nghiệm xem có đúng là nàng mang thai không. Hiện thê tôi đồng ý. Hai tuần sau, nàng đi khám thì thấy là mình mang thai thật. Sau thời gian 9 tháng, nàng cho ra chào đời một đứa con trai kháu khỉnh. Chúng tôi đặt tên cho bé là Domenico.

Muôn đời cảm tạ hồng ân bao la của THIÊN CHÚA Đấng từ bi giàu lòng Thương Xót.

(Chứng từ bác sĩ Antonio Oriente sống tại Acquadolci, một làng nhỏ gần tỉnh Messina ở miền Nam nước Ý).

... ”THIÊN CHÚA phán tất cả những lời sau đây. Ta là THIÊN CHÚA của ngươi. Ta đã đưa ngươi ra khỏi đất Ai Cập, khỏi cảnh nô lệ.. Ngươi không được giết người. Ngươi không được ngoại tình. Ngươi không được trộm cắp. Ngươi không được phao tin đồn nhảm. Đừng làm chứng gian mà tiếp tay với kẻ xấu. Ngươi không được hòa theo số đông để làm điều trái.. Ngươi không được thiên vị người yếu thế khi họ có việc kiện tụng.. Ngươi không được làm thiệt hại đến quyền lợi của người nghèo cậy nhờ ngươi, khi họ có việc kiện tụng. Ngươi phải lánh xa điều gian dối. Ngươi không được giết chết kẻ vô tội và người công chính, vì Ta không cho kẻ có tội được trắng án. Ngươi không được nhận quà hối lộ, vì quà hối lộ làm cho những kẻ sáng mắt hóa ra đui mù và làm hỏng việc làm của những người công chính” (Xuất Hành 20,13-15 / 23,1-8).

(”RINNOVAMENTO nello Spirito Santo”, n.5, 2005, trang 47-48)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt